

Arrest

nr. 110 757 van 26 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Idga in het district Dashte Archi van de provincie Kunduz. De taliban in uw regio eisen van elke familie dat zij 1 iemand bij hen laat aansluiten. Zo zijn de taliban op een dag ook bij u thuis geweest om iemand mee te nemen. Uw oom, die een hoge positie bij de taliban bekleedt, heeft ervoor gezorgd dat ze uw familie met rust lieten. Een tijd later liet de vrouw van die oom hun zoon met u meegaan om de dag door te brengen. Hij wilde in de rivier zwemmen wat u hem verbood omdat de stroming te sterk was. Hij is er toch ingesprongen en is vervolgens verdronken. Een maand later zijn de taliban opnieuw naar u thuis gekomen op zoek naar u. U was op dat moment niet thuis en uw moeder zei hen niet te weten waar u was. Daarna zijn ze terug weggegaan. Wanneer u thuiskwam en uw moeder had verteld dat de taliban naar u op zoek waren bent u naar uw oom van moederszijde gegaan die u vervolgens het

land uitstuurde. De taliban zijn de volgende 3 dagen nog bij u thuis langs geweest maar uw moeder zei steeds niet te weten waar u was waarna ze telkens weer weggingen. Op 27 december 2012 heeft u in België asiel aangevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Aan uw verklaringen aangaande uw problemen met de taliban kan immers geen geloof worden gehecht. Vooreerst dient gesteld dat er getwijfeld kan worden aan uw bewering dat uw oom bij de taliban is. Zo zegt u dat uw oom een van de leiders is van de taliban (CGVS, p. 9). Wanneer u gevraagd wordt wat hij exact doet bij de taliban zegt u dat hij doet wat de taliban doen, namelijk vechten tegen het Afghaanse leger en tegen de buitenlanders. Gevraagd naar de activiteiten van uw oom bij de taliban antwoordt u niet te weten wat hij bij de taliban doet en stelt u opnieuw dat de taliban vechten tegen de Amerikanen en tegen het Afghaanse leger (CGVS, p. 10). Na een laatste aansporing om concrete informatie te geven over de activiteiten van uw oom bij de taliban zegt u dan hij en de taliban in Panja waren en dat hij betrokken was bij veel incidenten, zoals het neerhalen van een helikopter (CGVS, p. 10). Wanneer u erop gewezen wordt dat uw verklaringen niet voldoen en u gevraagd wordt meer te vertellen over zijn rang bij de taliban en de incidenten waar hij bij betrokken was stelt u dat hij geen specifieke rang had en dat er mensen waren die naar hem luisterden en dat hij zelf ook naar iemand luisterde (CGVS, p. 10). Indien uw oom daadwerkelijk een van de leiders van de taliban is, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u toch meer concrete informatie over zijn positie en activiteiten zou weten te geven, temeer hij initieel uw mobilisatie door de taliban dankzij zijn positie heeft weten te vermijden en hij uiteindelijk ook een persoon is die u vreest.

Bijkomend kan er nog op gewezen worden op uw gebrekkige kennis over de taliban uit uw regio; eveneens personen waarvoor u volgens uw relaas een vrees koestert. Zo kan u wel vlot de namen van vier talibancommandanten uit uw regio opnoemen, maar wanneer gepolst wordt wat u daadwerkelijk weet over Mullah Basir Hotak en Qari Mohammad Khalili – de eerste twee commandanten die u opgaf – blijkt u geen enkele concrete informatie over hen te kunnen geven (CGVS, p. 10). In dit verband zegt u enkel dat de namen die u opgaf de voormalige en huidige commandanten van de regio zijn (CGVS, p. 10). Wanneer gevraagd wordt naar incidenten in uw district zegt u nog dat Qari Hamza, een andere door u opgenoemde talibancommandant, vermoord werd in het district Shinwar (CGVS, p. 11). Uit informatie op het CGVS blijkt echter dat Qari Hamza uit Kunduz een commandant was van het Islamic Movement of Uzbekistan die in het district Chardara om het leven is gekomen. Dat u, naast uw oom, eveneens over andere talibancommandanten uit uw regio geen overtuigende informatie weet te geven doet nog verder twifelen aan uw verklaringen.

Voorts kunnen er ernstige vragen gesteld worden bij het door u geschetste verloop van de gebeurtenissen. Zo kwamen de taliban een eerste keer langs bij u thuis om u mee te nemen, maar omdat u op dat moment niet thuis was gingen zij weg. De volgende 3 dagen kwamen zij opnieuw langs, Zij zouden uw moeder telkens gevraagd waren waar u was. Zij zei telkens dat u weg was en dat zij niet wist waar u was. De taliban zouden hierop niet meer gezegd of gevraagd hebben (CGVS, p. 8). Zij zouden gewoon weggegaan zijn en sinds de laatste keer, meer dan 3 jaar geleden zelfs nooit meer langsgekomen zijn en uw familie met rust gelaten hebben (CGVS, p. 6 en 8). Wanneer u gevraagd wordt of de taliban het uw familie niet kwalijk namen dat u niet gehoorzaamde aan de eis om u te vervoegen bij de taliban zegt u dat de taliban niet wist dat uw familie u heeft weggestuurd (CGVS, p. 9). Deze uitleg heeft weinig overtuigingskracht. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat de taliban meer moeite zou doen om een persoon die zij willen recruterende te vinden of om over een dergelijk persoon meer informatie te verkrijgen.

Verder is het weinig aannemelijk dat uw familie op geen enkele manier getracht heeft om over de gebeurtenissen met de zoon van uw oom en uw daaropvolgende problemen met uw oom en de taliban te bespreken en/of op te lossen (CGVS, p. 9). Wanneer u erop gewezen wordt dat dit wel zeer vreemd is stelt u dat uw moeder kwaad was op uw oom en niet meer met hem wenste te spreken, wat niet echt kan overtuigen (CGVS, p. 9).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit het district Dashte Archi, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Dashte Archi van de provincie Kunduz te worden beoordeeld (CGVS, p. 2).

Bij de herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen.

Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kunduz een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 22 maart 2013) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat bepaalde districten van de provincie Kunduz beschouwd kunnen worden als actiegebieden van de AGE's. In andere districten, waaronder Dashte Archi, werden slechts occasioneel incidenten gemeld (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Dashte Archi van de provincie Kunduz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A (2) eerste alinea van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers oom wilde verzoeker rekruteren voor de taliban, hetgeen hij weigerde. Verzoeker kon niet veel informatie geven over zijn oom, noch over andere commandanten in zijn regio gezien hij niet betrokken was bij zulke activiteiten en zulke zaken niet besprak met zijn oom. Wat betreft de rekrutering van de taliban verwijst verzoeker naar een rapport van de European Asylum Support Office van juli 2012. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kunduz stelt verzoeker dat Kunduz voorkomt op de lijst van de Verenigde Naties en dat heel de provincie in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst met betrekking tot de veiligheidssituatie naar de ambtsberichten van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken. Verzoeker merkt nog op dat hij niet naar de Afghaanse autoriteiten kan gaan, gezien de autoriteiten nauwelijks in staat zijn om de Afghaanse bevolking bescherming te bieden. Verzoeker verwijst en citeert het ambtsbericht van augustus 2011. Verzoeker citeert vervolgens het standpunt van het UNHCR over gedwongen terugkeer. Artikel 3 EVRM bepaalt nog dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het EHRM heeft volgens verzoeker reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vevat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat ze tot de bedoelde groep behoort. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen houdt hier geen rekening mee bij het nemen van een beslissing.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.3. De motiveringsplicht, zoals vevat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, moet verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat de oom van verzoeker een van de leiders van de taliban zou zijn gelet op verzoekers gebrekkige kennis van zijn oom en diens activiteiten bij de taliban; (ii) verzoeker een gebrekkige kennis heeft omtrent de taliban in zijn regio en geen of foutieve verklaringen aflegt omtrent de talibancommandanten die hij kon opnoemen; (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban na drie keer nooit meer langskwamen en de familie van verzoeker meer dan 3 jaar geleden met rust lieten indien zij hem werkelijk wilden rekruteren; (iv) het niet aannemelijk is dat de familie van verzoeker op geen enkele manier getracht heeft om over de gebeurtenissen met de zoon van de oom van verzoeker en de daaropvolgende problemen van verzoeker met zijn oom en de taliban te spreken en op te lossen; (v) er actueel voor burgers uit het district Dashte Archi in de provincie Kunduz geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn

aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij niet veel informatie kon geven omtrent de functie van zijn oom bij de taliban omdat hij niet betrokken was bij zulke activiteiten en hij zulke zaken niet besprak met zijn oom, stelt de Raad dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkele concrete of coherente informatie weet te verstrekken aangaande de activiteiten van zijn oom. Van verzoeker mag in alle redelijkheid worden verwacht dat hij desbetreffend op de hoogte is, daar zijn oom dankzij zijn positie eerst heeft kunnen vermijden dat verzoeker door de taliban gerekruteerd werd en zijn oom de persoon is die verzoeker vreest (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7). Daarnaast is het niet aannemelijk dat verzoeker erin slaagt verschillende talibancommandanten op te noemen, maar vervolgens geen enkele concrete informatie over hen kan geven en zelfs foutief stelt dat een van de door hem opgenoemde commandanten omkwam in Shinwar, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat hij omkwam in Chardara (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10 en 11). De Raad is van mening dat zijn gebrekkige kennis ter zake wijst op het ingestudeerd karakter van een asielrelaas. Al de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen desbetreffend gedane vaststellingen zijn pertinent en vinden steun in het administratief dossier. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt. Er wordt geen vluchtelingenrechtelijke vrees in hoofde van verzoeker noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet aangetoond. De verwijzing in onderhavig verzoekschrift naar het rapport van de European Asylum Support Office met betrekking tot de rekrutering van de taliban is gelet op het ongeloofwaardige karakter van verzoekers asielrelaas niet dienstig.

2.7. Ook inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rust de bewijslast op verzoeker. In het licht van de hierboven beschreven ongeloofwaardigheid van het asielrelaas toont verzoeker niet aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet loopt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit het district Dashte Archi in de provincie Kunduz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Dashte Archi in de provincie Kunduz geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. De veiligheidssituatie

in het district Dashte Archi in de provincie Kunduz is echter relatief goed. Hoewel sommige districten van Kunduz volgens de informatie als actiegebieden van de AGE's kunnen worden beschouwd, worden er in andere districten, waaronder Dashte Archi, slechts occasioneel incidenten gemeld. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat er voor burgers actueel geen sprake is van een reëel risico om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.8. In zoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij verwijzend en citerend uit de Nederlands ambtsberichten van juli 2012 en van augustus 2011 betreffende de situatie in de Afghanistan, stelt de Raad vast dat deze informatie geenszins aantoon dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich beroept onjuist zou zijn.

De geciteerde passage uit het eerst genoemde document beschrijft het gewapend conflict in het noorden van Afghanistan, waaronder de provincie Kunduz, waarbij in het algemeen gesteld wordt dat het geweldsniveau in het noorden van Afghanistan laag is in vergelijking met dat in het zuiden en in het oosten. Fariab blijft de meest onstabiele provincie in de regio. Deze passage bevat echter geen specifieke informatie omtrent het district Dashte Archi in de provincie Kunduz. Ook in het ambtsbericht van 2011 wordt zeer algemeen gesteld dat het zuidwesten en zuidoosten van Afghanistan ook in 2011 de meest onveilige gebieden zijn en dat ontvoeringen het meest voorkomen in het zuiden, noorden en centrale gebied van Afghanistan. Moorden waren er vooral in het noorden, het centrale gebied en het westen van Afghanistan. Ook wordt specifiek gewezen op twee aanslagen in Jalalabad en Kandahar.

De aangehaalde ambtsberichten bespreken zeer algemeen de situatie in enkele provincies van Afghanistan, waaronder de provincie Kunduz doch zijn niet van die aard om de voorgaande gedetailleerde analyse omtrent het district Dashte Archi in de provincie Kunduz te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Het Commissariaat-generaal oordeelde dan ook terecht na een grondige analyse van alle hem beschikbare informatie dat er voor burgers in het district Dashte Archi in de provincie Kunduz actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in het district Dashte Archi in de provincie Kunduz geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Verzoekers verwijzing naar het standpunt van het UNHCR is niet relevant vermits dit betrekking heeft op gedwongen repatriëringen waarbij de betrokkenen geen netwerk hebben in dit gebied. Verzoeker is afkomstig uit het district Dashte Archi in de provincie Kunduz en is er nergens sprake van een gedwongen repatriëring of een gebrek aan netwerk.

2.10. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op hetgeen *supra* werd uiteengezet kan aan verzoeker, gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de feiten de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.11. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

2.13. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF